

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.335/2012/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Zsögöny József ügyvéd ügyintézése mellett a dr. Zsögöny József Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve címe) felperesnek, a dr. Csécsi Andrea ügyvéd (címe) által képviselt **alperes neve** (címe) alperessel szemben hasznosítási díj megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 4.P.21.869/2010/14. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 250 000 (kétszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban foglalt módon és határidőn belül - 1 760 800 (egymillió-hétszázhatvanezer-nyolcszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes a **"L" Kft.** ügyvezetője volt, amely társaság tevékenysége a **"l"** és **"t"** tészták mellett az általa kifejlesztett új mélyfagyasztott termékcsalád gyártására terjedt ki. A felperes kérelmére a Magyar Szabadalmi Hivatal 1998. október hó 14. napi oltalmi idő kezdettel.... lajstromszámon szabadalmat adott „Eljárás, adott esetben töltött tészta készítmények tésztájának előállítására és a tésztakészítmények" címmel. Az összesen 13 szabadalmi igénypont burgonyaalapú derelyék, nudlik és krokettek elkészítésének technológiai leírását tartalmazta.

A **"L" Kft.** „f.a.” 2002. március hó 6. napi hatállyal - felszámolási eljárást követően - megszűnt.

A felperes, a **"Ny" Kft.** és **Sz. Gy.** 1999. június hó 15. napján alapították meg az alperest, melynek tevékenységi körébe tartozott többek között a burgonya-, egyéb gyümölcs- és zöldségfeldolgozás. Az alperes ügyvezetői a felperes és **Á. L.** lettek.

A felperes előadása szerint a **"L" Kft.** teljes szerződött piaci kapcsolatait, a betanított embereket (32 fő), valamint a derelye- és nudligyártás gépeit kölcsönözte a termeléshez. Hivatkozott arra, hogy 1999. évben benyújtott pályázat több helyen tartalmazta, hogy a kft. egyik tulajdonosának szabadalma alapján és a tőle bérbevett gépekkel indítja el a mirelit élelmiszeripari termékek gyártását, aminek technológiáját a felperes dolgozta ki. A 2000. évben benyújtott pályázat alapján megrendelt derelye- és nudligyártó gépsor szállítási szerződése tartalmazta, hogy a gépsor önálló szellemi termék.

A felperes a keresetében az 1999-2001. évek vonatkozásában 22 010 000 Ft hasznosítási díj és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, mert állítása szerint az alperes 1999. június hó 15. napjától folyamatosan használja a lajstromszámú szabadalommal védett technológiát, eljárást és gépeket.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte vitatva annak jogalapját, s a követelés elévülésére is hivatkozva.

Az elsőfokú bíróság a 14. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 400 000 Ft perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 900 000 Ft le nem rótt kereseti illetéket.

Határozatának indokolása szerint a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény 19. §-ának (7) bekezdése szerinti törvényi vélelem akkor alkalmazható, ha az előállított termék gyártásával kapcsolatos eljárás nem határozható meg. A perbeli esetben a gyártási eljárás aggálytalanul megállapítható volt, ezért törvényi vélelem hiányában a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes 1999-2001. években a ... lajstromszámú szabadalom igénypontjaiban meghatározott anyagösszetétellel és eljárással folytatott gyártást, aminek a felperes nem tudott eleget tenni.

A keresetlevél mellékleteként csatolt gyártmánylapok az alperes tagadásával szemben ugyanis önmagukban nem voltak alkalmasak annak igazolására, hogy az azokon szereplő termékek a szabadalom szerint készültek. Ezen kívül az anyagösszetétel és az eljárás is mindhárom gyártmánylapnál eltért a szabadalomtól. Az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított a Magyar Szabadalmi Hivatal 2006. október hó 5. napján meghozott számú határozatának, mely az alperes nemleges megállapítási kérelmének helyt adott megállapítva, hogy a gyorsfagyasztott burgonyaalapú tésztakészítmények előállítása nem ütközik szabadalomba. A Szabadalmi Hivatal megállapította, hogy az alperes a tésztát zsiradék felhasználása nélkül készíti, nem húti és nem pihenteti, valamint a burgonyapép

előállításához hideg, 10-13 C° hőmérsékletű vizet alkalmazott. Ezzel szemben a szabadalom szerinti eljárásban a burgonyapépet meleg, 75-95 C° hőmérsékletű vízzel állítják elő, hűtik és legfeljebb 10 órán keresztül pihentetik, valamint a tészta készítéséhez zsiradékot is alkalmaznak. A tésztakészítmények túró- és lekvártöltelékének összetétele is eltérő.

Ugyan a nemleges megállapítás iránti kérelem 2006. január hó 23. napján került benyújtásra, ám mivel annak az volt az oka, hogy a felperes hosszú évekkal az alperestől való távozását követően jelentett be igényt, alkalmas volt annak igazolására, hogy két különböző eljárásról van szó. A felperes tehát nem tudta bizonyítani, hogy az alperes 1999-2001. években a szabadalmában meghatározott termékeket gyártotta, ezért az elsőfokú bíróság a keresetét elutasította, és kötelezte őt perköltség, valamint a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást, vagylagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését kérte az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítása mellett. Álláspontja szerint az alperes által alkalmazott hideg eljárást is ő találta fel, amire a 2002. december hó 18. napi bejelentés alapján 2006. június hó 14. napján kapott szabadalmat, így annak bitorlása miatt korábban nem tudott fellépni, azonban a korábbi szabadalma védelmében már 2005. évben peren kívüli megállapodást kezdeményezett, míg 2006. január hó 19. napján írásban szólította fel az alperest a szabadalombitorlás megszüntetésére, amire a nemleges megállapítási eljárás volt a válasz. Ha az elsőfokú bíróságnak kételye volt a gyártás azonosságát illetően, akkor az alperest kötelezhette volna a gyártmánylapok becsatolására vagy hivatalból megkereshette volna ez iránt az illetékes hatóságot. Az általa becsatolt gyártmánylapokat nem lehetett figyelmen kívül hagyni **dr. F. T.Z-né** tanúvallomása miatt sem. A szabadalom eljárásról szól, nem pedig receptúráról, ezért az eltérő anyagösszetétel még nem zárja ki a szabadalom használatát. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a kereset összecszerűségével sem.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte. Továbbra is tagadta, hogy a felperes szabadalmát hasznosította volna. E körben visszautalt az ítélet indokolására és arra, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítást hivatalból nem folytathatott le, míg a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Változatlanul a követelés elévülését állította, mert ezt az igényt a felperes először a Fővárosi Bíróság előtt érvényesítette 2007. novemberében, azt megelőzően nem, csupán hasznosítási szerződés lehetőségét ajánlotta fel a 2006. januárjában kelt leveleiben.

Az ítélet tábla a fellebbezést aaptalannak találta, ám eltérő indokkal, mint amit az első fokú ítélet tartalmazott. Mindenekelőtt annyiban helyesbíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, hogy a perbeli szabadalom oltalmi idejének kezdete helyesen 1998. október hó 14. napja volt.

Az alperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmében hivatkozott a felperes követelésének az elévülésére, ezért az elsőfokú bíróságnak mindenekelőtt - még a követelés érdemi vizsgálatát megelőzően - ebben a kérdésben kellett volna állást foglalnia, amit elmulasztott.

A Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése értelmében a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is -, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

A felperes az alperes elévülési kifogásával szemben állította, hogy az elévülés megszakadt két okból is: egyrészt 2005. évben szóbeli egyeztetést kezdeményezett az alperessel (annak jogi képviselőjével), másrészt a 2006. január hó 23. napján kelt levélben felszólította őt a követelés teljesítésére.

A felperes által hivatkozott egyik körülmény sem volt alkalmas az elévülés megszakítására. Az alperessel kezdeményezett szóbeli egyeztetés az előbbi joghatás kiváltására alkalmatlan volt, mert ha az a hasznosítási díj megfizetése iránti felszólításra irányult, nélkülözte az ehhez szükséges írásbeliséget, ha pedig célja a felek közötti megegyezés létrehozása volt, a felperes által remélt eredmény elmaradása miatt nem vezethetett az elévülés újbóli megkezdődéséhez. A fellebbezési eljárásban az alperes által becsatolt, s a felperes megbízásából az alpereshez intézett - 2006. január hó 23. napján kelt - levél szintén nem eredményezhette az elévülés megszakadását, mert sem a szerződés megkötésének hasznosítási díjfizetésre való hajlandóságához, mint előzetes feltételhez kötése, sem pedig a szabadalombitorlás jogkövetkezményeinek alkalmazása iránti bírósági eljárás kilátásba helyezése erre a célra nem volt alkalmas.

Miként arra az alperes helytállóan hivatkozott, a felperes a perbeli követelését első ízben a Fővárosi Bíróság előtt érvényesítette az alperessel szemben 2007. novemberében, amely időpontig a követelése már elévült. A Ptk. 325. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet, ami önmagában a felperes keresetének alaptalanságát eredményezte. Érdemben tehát helyes volt az elsőfokú bíróság ítélete, ezért azt az ítéletábra - a fenti eltérő indokolással - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztes lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes javára perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és az (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel, de a rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységhez igazodó mérsékelt összegben állapította meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A per tárgyi illeték-feljegyzési jogos volta miatt - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének j) pontja - le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megtérítésére a pervesztes felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, s a költségmentesség bírósági eljárásban való

alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Debrecen, 2012. október hó 11. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő